

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exemplorum Libri Tres

Liber Tertius, Sive Exempla Divinae Irae, Per Opera Poenitentiae, Nobis
Leniendae - Per Quadragesimam Anno M. DC. XLVIII. narrata

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1650

§. 10. Guterrius à mundo contemptus, mundum vicissim contemnit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48194](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48194)

ritas; immo iustitia; quia illi pro te stant in acie, & contra hostem, quem arcent, ne tua omnia auferat. Si illi daretur ultro, non cogeret illum extrema necessitas prædari, & pecora tua abigere. Denique gratitudo tua excitabit illum, ut, si quando necesse erit, tibi non solùm parcat, sed urbem tuam ipse quoque fidelius defendat.

X.
GUTERRIVS A
MUNDO CON-
TEMPTVS,
MUNDVM VI-
CISSIM CON-
TEMNIT.

Quod insulsum atque sanum, & inhumanum verbum, cum Marcus audisset, seq̃, de fide incusatum, nec illam satis domino prestisse putans, illico curiam regis Legionis petijt. Qua de causa? ut Didacũ de ingrato animo accusaret? aut ut iam alij domino seruiret? nequaquam: sed ut mundo ostenderet, quàm nihili facienda sit eius pompa, quantaq; fidelitate dominis sit seruiendum. Itaque prolixam barbam, & negligenter comptos impexosq; deferens capillos, vilissimasq; indutus vestes aulam adiit, ipso habitu incognitus. Quid eum hoc apparatu quæsiisse putatis? Mundum voluit contemnere, Deo voluit, tamquam nouus Alexius, aut nouus Calybita, latitans, immo tamquam Lazarus, in omni humilitate, seruire, ut maiorem inde mercedem fidelitatis reporraret. Siquidem, cum nullam sciret viliores in tota aula condicionem, mundum in mundo decipiens, inter canes venatorios regis se recepit, atque cum illis panem angustia comedit. Nemo nescit, quid talis condicio secum ferat, quem sortiatur cibum, quem potum, quem locum habitationis, quem foetorem, ac pestem narium, quem tumultum & latratum auribus excipiendum; denique quantum contemptum, quippe eum abiectissimos volumus appellare, canum pueros, aut ministros vocamus. Talis ille gloriosus, generosus, fidelis, constans miles est factus. Putasses insanire. Ita planè amentes iudicant, ipsi aliquando dicturi: Nos insensati, vitam illorum aestimabamus insaniam, & finem illorum sine honore. Ecce quomodo computati sunt inter filios Dei, & inter sanctos fors illorum est. Sed qui sciunt, quàm vile, & fluxum sit, quod spernunt; quàm longè præstantiora, quæ in cælo sperant, libenter purpuras cum centone, honores cum ignominia, gaudia huius mundi cum tribulatione commutant. Quia non sunt condigna passiones huius temporis ad futuram gloriam, quæ reuelabitur in nobis. Et in diuino Tribunali multi è stabulis, & pagis, & angulis,

Sap. 5 4.

Rom. 8. 18.

Cap. IV. M. Guterrij exemplo animã contra peccatũ defendendam. 58
gulis, nunc Mundo penitus incogniti, vocabuntur ad cœlestis
gloriæ coronam, purpuratis illis relictis.

Voluit tamen Deus Marci virtutem adhuc etiam in hac vita
reddere illustriorem. Nam sicut lux nullis potest tenebris abscon-
di, ita virtus etiam inter obscuros enitescit. Itaque fuerunt, qui
squallidi illius hominis inter canes agentis vitam, mores, actio-
nesque obseruarent, ac tandem quanta sub obsoleto habitu vir-
tus lateret, agnoscerent. Illico igitur ad regem aduolant, eique
significant, quantum belli ducem, inter canum greges, aleret.
Rex euocatum ad se Marcum interrogauit: *Cur eò usq; se demit-
teret, qui principem in aula locum facile tenere possit?* Marcus, post-
quam multa de mundi vanitate, deque ingrati animi vitio disse-
ruisset, tandem etiam Didaci, cui tam fideliter seruiisset, scomma,
remque apud eum gestam ordine commemorat, multisque cum
lachrymis obtestatur, ne se rex, tamquam profugum & Castrum
proditorem prouiuere vagarique vltro sineret, sed castrum hero
redderet, atque vel hoc pacto se eidem fidem seruare permetteret.
Tam generoso spiritui, censuit benignissimus rex annuendum.
Quamobrem extemplo iussit ei Castrum, quod septem annis obse-
derat, ita uti cum armis & omni genere commeatus instructissi-
mum munitissimumque erat, reddi. Dictum, factum. Marcus
eo tam liberali beneficio exhilaratus, nonnè potuisset ipse sibi ar-
cem seruare? & Didaco tam ingrato vices rependere? Nihil ille
horum cogitauit, sed quam primùm castrum plenè possedit, ad
Didacum scripsit, ut veniret jam, ac castrum suum reciperet, se-
que homagio præstito liberaret. Didacus fidem viri admiratus
Marco rescripsit, uti arcem Regi Legionis traderet, ipse homagio
liber esset, & rarissimæ fidei fortitudinisque præconijs mactus
gloriosissimam vitam porò ageret. Hæc fides memoria perpetua
est consecrata; neque enim Hispani tantùm, sed totus terrarum
orbis censuit dignam immortalitate. Quid ni & imitatione?

Dixi supra, castrum vice animam nobis à Deo commissam, cu-
stodiendam. Nos illam non tantùm saepe diabolo prodimus, &
temerè prodimus, sed etiam, postquam toties ostendit, quanta
displacencia eam amiserit, quantoque eam desiderio cupiat recu-
perare, nihil mouemur, nihili facimus eam amissionem, in qua

XI.

GVTERRIMÈ
RANDA FIDE-
LITAS.

XII.

ANIMA, TAM-
QVAM CA-
STRVM, CON-
TRA IPSVM
RATIONIS DI-